

Arrest

nr. 142 512 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat W. GELUYKENS loco advocaat S. VANBESIEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2014 deed verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn in functie van haar grootmoeder. Op 2 oktober 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.04.2014 werd ingediend door:(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- rekeninguittreksels; attest dd. 18.06.2013 van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat ze vanaf 01.03.2013 recht heeft op een maandelijks rustpensioen werknemer (€0,24), een pensioenbonus werknemer (€0,38) en een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO (€988,21). Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

- rekeninguittreksels; schrijven van de Christelijke Mutualiteit dd. 12.01.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijks tegemoetkoming van €130 voor de periode t.e.m. 31.01.2017. Echter, deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de afgelopen jaren maandelijks geld gestort kreeg van een derde met als vermelding 'onderhoudsgeld'. Deze stortingen kunnen elk moment stopgezet worden, en worden dan ook niet beschouwd als zijnde stabiel. Bovendien kan iemand die zelf ten laste is van derden, niet op haar beurt iemand ten laste hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in de synthesememorie aan:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 40bis, 40ter en 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van artikelen 50 en 52 van het KB van 8/10/1981. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Schending van art. 8 EVRM. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat

de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Allereerst stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de kwestieuze beslissing dat het IGO-bedrag dat mevrouw TS maandelijks ontvangt, dient beschouwd te worden als een aanvullend bijstandsstelsel en dat het daarom niet in aanmerking zou kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Niets is echter minder waar. Art. 40ter Vreemdelingenwet stelt immers: (...).

Art. 40ter is zeer duidelijk. Het stelt immers dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Art. 40ter vult hierbij aan dat bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. Aldus wordt er duidelijk aangegeven wat er dient te worden verstaan onder 'aanvullende bijstandsstelsels'.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in haar nota dd. 9 december 2014, geeft art. 40ter een limitatieve opsomming van wat onder 'aanvullende bijstandsstelsels' dient te worden verstaan, namelijk: het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. Niet meer, niet minder. Het gaat dan ook niet op dat men van DVZ uit stelt dat de inkomensgarantie voor ouderen dewelke mevrouw TS ontvangt eveneens onder de aanvullende bijstandsstelsels dient te worden gecategoriseerd. Dit werd ook zo door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest nr. 123 609 van 7 mei 2014. Hierin stelde de Raad: (...) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt aldus dat de opsomming in art. 40ter, Vreemdelingenwet limitatief is en dat de Inkomensgarantie voor Ouderen niet als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel kan beschouwd worden. De argumentatie dewelke verwerende partij ontwikkelt in haar nota dd. 9 december 2014 kan dan ook niet gevolgd worden. Bijgevolg moet er dan ook rekening worden gehouden met deze IGO bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Door dit niet te doen, begaat de DVZ een schending van de hierboven aangehaalde wetsartikelen, evenals rechtsbeginsels.

2. Ten tweede weigert de DVZ oog te hebben voor de concrete omstandigheden van verzoekster. Zo gaat men volledig voorbij aan het feit dat mevrouw TS geen enkele vorm van vaste maandelijks kosten heeft daar zij inwoont bij haar zoon en schoondochter (stuk 2 verzoekster).

Daarenboven dient men rekening te houden met het volledige gezinsinkomen, zijnde niet alleen het inkomen van mevrouw TS, doch ook dat van de heer TM en mevrouw AT. De heer TM is tewerkgesteld bij vzw Syntra - AB en verdient maandelijks € 1.880,00. Hij brengt ter staving hiervan zijn loonbrieven bij van het ganse jaar 2014 evenals de attesten van zijn inkomsten van 2013, zijnde zijn fiche nr. 281.10, fiche nr. 281.18 en zijn individuele rekening van 2013 (stuk 3-6 verzoekster). De vrouw van de heer T, mevrouw AT, is actief in de zorgsector en verdient op deze wijze maandelijks een bedrag van € 1.350,00. Ook zij brengt haar loonbrieven van het jaar 2014 voor, net als haar individuele rekening van het jaar 2013 (stuk 7-8 verzoekster). Daarenboven ontvangt het echtpaar T – A maandelijks een kinderbijslag van € 312,64 (stuk 9 verzoekster). Ter verdere attestering van hun inkomsten brengen zij voorts hun meest recente aanslagbiljet bij (stuk 10 verzoekster). Het gezin beschikt alzo over een totaal maandelijks inkomen van € 4.660,85. Dit is beduidend meer dan 120% van het leefloon. Zelfs indien er geen rekening wordt gehouden met het IGO dat mevrouw TS ontvangt, zit men nog steeds ver boven de door art. 40ter Vreemdelingenwet opgelegde grens. De heer T en zijn echtgenote beschikken over een eigen woning waar zij een hypothecaire lening voor afbetalen (stuk 11-13 verzoekster). De maandelijks afbetaling is echter zeer haalbaar voor het echtpaar T – A waardoor zij nog veel over hebben om elke maand te sparen. Uit de bijgebrachte stukken blijkt ook dat de heer TM reeds jaren aan een stuk maandelijks een bedrag van € 500,00 aan onderhoudsgeld overschrijft aan het adres van mevrouw TS.

Hieromtrent werd nooit iets in een vonnis opgenomen, doch het betreft een natuurlijke verbintenis van de heer TM t.o.v. zijn moeder, mevrouw TS. Door de verwerende partij wordt in haar nota dd. 9 december 2014 dan ook ten onrechte gesteld dat verzoekster niet ingaat tegen de motivering waarbij gesteld werd dat het onderhoudsgeld van derden op elk moment kan worden stopgezet waardoor het niet beschouwd zou kunnen worden als stabiel. Verzoekster toont net aan dat mevrouw TS dit maandelijks onderhoudsgeld al jaren ontvangt en dat er geen enkele aanwijzing is waarom hier plots mee zou worden opgehouden. Voorts moet er noch door mevrouw TS, noch door verzoekster huur betaald worden. Meer nog, zij hebben geen enkele vorm van vaste kosten daar de heer T en mevrouw A hiervoor instaan. Mevrouw TS kan met andere woorden haar volledige budget spenderen aan overige benodigdheden waardoor er zeker meer dan voldoende aanwezig is voor verzoekster. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota dd. 9 december 2014 beweert, beschikt de referentiepersoon in deze, mevrouw TS, dus weldegelijk over actuele inkomsten, zijnde niet alleen de IGO en de maandelijks tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg, maar ook het maandelijks onderhoudsgeld ten bedrage van € 500,00. De bewering van verwerende partij dat er geen bewijzen voorliggen van

actuele inkomsten van mevrouw TS gaat dan ook absoluut niet op, evenmin als de daarbij aangehaalde rechtspraak. Conform artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet diende er dan ook een behoefteanalyse te worden gemaakt dewelke zou hebben aangetoond dat men in het gezin van mevrouw TS, verzoekster, de heer TM, mevrouw AT, TJ en TA niet ten laste van de openbare overheden dient te vallen om in hun behoeften te kunnen voorzien. Temeer gelet op het feit dat de heer T en mevrouw A nog twee spaarrekeningen hebben waar zij in totaal reeds meer dan € 48.000,00 op hebben gespaard (stuk 14-15 verzoekster). Aldus is duidelijk dat er, zeker als men de inkomsten van mevrouw TS meerekent, meer dan voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet. Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing dan ook de kwetsieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht.

3. Voorts heeft men vanuit de DVZ geen oog gehad voor de manier waarop verzoekster reeds in de Belgische maatschappij is geïntegreerd. Zo heeft zij als au-pair lessen Nederlands gevolgd aan de KU Leuven en bij CVO Technische Scholen Mechelen waarbij zij meteen na het afleggen van een test Nederlands in een niveau hoger mocht starten. Zij was zelfs toegelaten om de studie Slavistiek en Oost-Europa-kunde te volgen tijdens het academiejaar 2006 – 2007 waarna zij deze met succes afrondde en zich het jaar daarna had ingeschreven voor het tweede academiejaar. Na enige tijd diende zij deze studie echter te beëindigen omwille van haar illegale verblijf. Nadien volgde zij nog met succes een bijkomende opleiding Informatica bij de CVO-scholengroep te Mechelen (stuk 16 verzoekster). Verzoekster heeft in haar land van herkomst geen familieleden meer. Haar moeder, mevrouw FGT, overleed toen verzoekster 3 weken oud was.

Verzoekster werd dan ook opgevoed door haar grootouders, de heer GAT en mevrouw ST, dewelke ook geregistreerd zijn als haar voogden. Zij beschouwde deze steeds als haar ouders. Haar grootvader overleed echter in 2003 ten gevolge van een slepende ziekte.

Na deze feiten, beslisten verzoekster en haar grootmoeder om haar oom, dewelke reeds sedert 1995 in België woonde, te vervoegen. Het was voor verzoekster immers logisch om haar oom bij te staan door als au-pair te functioneren voor diens kinderen en tegelijkertijd de zorg te dragen voor haar hulpbehoevende grootmoeder, temeer daar zij in haar land van herkomst geen familieleden meer had.

Haar gezinsleven elders ontwikkelen behoort dan ook niet tot de mogelijkheden. Zij vormt momenteel dus reeds tien jaar, sedert 2005, een gezin met haar grootmoeder, oom, tante, neef en nicht. Ook deze samenstelling betreft een gezin zoals beschermd door art. 8 EVRM. De bewering van de DVZ in haar nota dd. 9 december 2014 dat prima facie het bestaan van een gezinsleven niet kan worden weerhouden tart dan ook alle verbeelding. De financiële afhankelijkheid van verzoekster werd immers, o.m. hierboven, net als het samenwonen en de reële banden tussen grootouder, oom, tante, neef, nicht en kind/verzoekster, reeds aangetoond. Dat ook in deze toepassing dient te worden gemaakt van art. 8 EVRM blijkt o.m. uit de volgende arresten van het EHRM. Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 7997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26. Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour. eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21. Hof Mensenrechten, arrest Marckx/België van 73106179, Publ. Cour. eur. D.H., Serie A vol. 31. EVRM 22 april 1997, X, Y en Z / Verenigd Koninkrijk. R.v.St. 30 oktober 2002, nr. 112 059, nr. 12059, JLMB, 2003, nr. 5. De verwijdering van één lid van zulk een gezin volstaat om te kunnen spreken van een schending van art. 8 EVRM. (R.v.St. 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 260) Bij het nagaan of er al dan niet sprake is van een schending van art. 8 EVRM dient een afweging te worden gemaakt tussen de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

(Hof voor de Rechten van de Mens dd. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 267, inzake Radovanovic t. Oostenrijk) De rechtspraak stelt dienaangaande duidelijk dat niet het uitzettingsbeleid op zich beoordeeld wordt, maar wel dat er een evenwicht dient te zijn tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3).

(Hof voor de Rechten van de Mens dd. 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz. 159, inzake Muslim t. Turkije) Art. 8 EVRM stelt daarbij dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Als we deze voorwaarden van naderbij gaan bekijken, dienen we tot de constatacie te komen dat het schoentje voornamelijk wringt bij het aspect van de noodzaak in een democratische samenleving. Gelet op de feitelijke omstandigheden zoals hierboven reeds aangegeven kan men noch in het belang van de nationale, dan wel openbare veiligheid, noch in het belang van het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen tot een reden komen om zich in te mengen in het recht op gezinsleven van

verzoekster. Verzoekster heeft zich immers steeds voorbeeldig gedragen en pleegde geen straffbare feiten. Voor de veiligheid, wanordelijkheden, gezondheid of goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen dient men aldus niet te vrezen. Aldus blijft enkel het economisch welzijn van het land over dat zou kunnen geschaad worden door een verlengd verblijf van verzoekster. Echter werd hierboven reeds aangetoond dat het gezin waarvan verzoekster deel uitmaakt over meer dan voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat zij zich niet zal moeten wenden tot enige bijstandsstelsels. Verzoekster zal dan ook niet ten laste zijn van de maatschappij waardoor zij het economisch welzijn van het land niet zal schaden. Bijgevolg dient te worden besloten dat er in het geval van verzoekster geen argumenten voor handen zijn om een inmenging van enig openbaar gezag in haar recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM te kunnen verantwoorden. Het weigeren van de toekenning aan verzoekster van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en het overmaken van het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten houden aldus een schending in van art. 8 EVRM. De bewering van verweerster in haar nota dd. 9 december 2014 dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze de door verweerster in deze gehanteerde toepassing van de wet een schending uitmaakt van haar recht op een privé- en gezinsleven raakt dan ook kant noch wal gelet op het hierboven aangetoonde. Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing de kwetsieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht."

2.2. Een van de kernpunten van verzoeksters betoog is dat de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld heeft door geen concrete behoefteanalyse te doen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Het blijkt echter niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een dergelijke behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Los van de vaststelling dat de verwerende partij besluit dat de inkomensgarantie voor ouderen en de "bijbehorende forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming" worden beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een motief bevat aangaande het onderhoudsgeld dat de referentiepersoon ontvangt. Dit motief luidt: *"in de afgelopen jaren (kreeg) (de referentiepersoon) maandelijks geld gestort van een derde met als vermelding 'onderhoudsgeld'. Deze stortingen kunnen elk moment stopgezet worden, en worden dan ook niet beschouwd als zijnde stabiel. Bovendien kan iemand die zelf ten laste is van derden, niet op haar beurt iemand ten laste hebben."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de verwerende partij heeft nagegaan welke bestaansmiddelen verzoekster nodig heeft om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De stelling van de verwerende partij dat de maandelijkse stortingen die de referentiepersoon "de afgelopen jaren" kreeg niet stabiel zijn, aangezien ze elk moment stopgezet kunnen worden, kan niet worden gevolgd. Met verzoekster kan worden gesteld dat *"uit de bijgebrachte stukken blijkt ook dat de heer TM reeds jaren aan een stuk maandelijks een bedrag van € 500,00 aan onderhoudsgeld overschrijft aan het adres van mevrouw TS. Hieromtrent werd nooit iets in een vonnis opgenomen, doch het betreft een natuurlijke verbintenis van de heer TM t.o.v. zijn moeder, mevrouw TS. (...) Verzoekster toont net aan dat mevrouw TS dit maandelijks onderhoudsgeld al jaren ontvangt en dat er geen enkele aanwijzing is waarom hier plots mee zou worden opgehouden."* Tot slot merkt de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"iemand die zelf ten laste is van derden, niet op haar beurt iemand ten laste hebben"* niet opgaat. Er zijn gevallen denkbaar dat iemand die zelf ten laste is zeer goed in staat is om een andere persoon te onderhouden.

De verwerende partij stelt in haar nota: *"Nu er geen bewijzen voorliggen waaruit de actuele inkomsten van de referentiepersoon blijken, kan verzoekster niet voorhouden dat de verwerende partij een verdere behoefteanalyse diende uit te voeren."*

Een aanvraag tot gezinshereniging kan niet automatisch worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. Verzoekster kan worden gevolgd in het betoog dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat een analyse van de inkomsten van de referentiepersoon geen behoefteanalyse is in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft specifiek vooropgesteld dat de verwerende partij moet nagaan welke bestaansmiddelen verzoekster nodig heeft om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 2 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC